

LITURGICKÉ BARVY OPAKOVÁNÍ

ZVLÁŠT SLAVNOSTNÍ

KVĚTNÁ NEDĚLE, VELKÝ PÁTEK, PŘI BOHOSLUŽBÁCH KE CTI DUCHA SVATÉHO A O SVÁTCÍCH MUČEDNÍKŮ

TOM

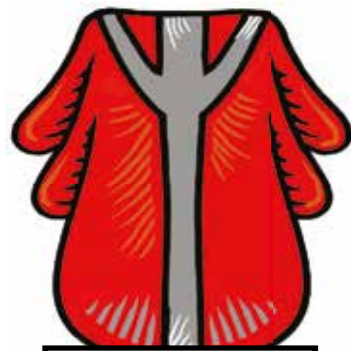

POHRBY

Ahoj kolegové, dal jsem úkol mému kamarádovi Tomovi, jestli ví, při jakých příležitostech se jednotlivé barvy ornátu nosí. Měl i nápovědu, ale celé to spletl, protože ministruje teprve krátce. Spojte tedy správný text se správnou barvou ornátu. Doufám, že naše minulá lekce nebyla zbytečná a že vše hravě přiřadíte...

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ – O NEDĚLÍCH A VŠEDNÍCH DNECH BĚHEM ROKU

3. NEDĚLE ADVENTNÍ A 4. NEDĚLE POSTNÍ

DOBA ADVENTNÍ A POSTNÍ, ALE I POHRBY

SLAVNOSTI A SVÁTKY, VÁNOCE A VELIKONOCE

Pomoz Tomovi dobře spojit správný text se správnou barvou ornátu!

Požehnaný a barevný rok 2023 vám přeje

za starým knězem a postěžoval si: Každý den teď chodím na mši svatou, snažím se znova a znova pamatovat si Boží slovo, které se čte, ale nikdy se mně to nepodaří. Není to zbytečné? A kněz ho místo odpovědi poprosil, jestli by nezalil květiny a zeleninu na jeho zahrádce – ale dal mu místo konve obyčejný koš, do kterého samozřejmě nešlo vodu nabrat. Bohoslovec to několikrát přesto zkusil a protestoval, že to nemá význam, že s košem se kytky zalévat nedají. Kněz mu jej však vzal z ruky, prohlédl si ho a řekl: vodu jsi sice do koše nenabral, ale zato jsi ho krásně umyl od bláta. A dodal, že tak to je i s Božím slovem. Když ho posloucháme znova a znova, a přesto si je pořád nepamatuujeme, aspoň nám očistuje duši – a to má taky cenu. Pán Ježíš to schvaluje a říká, že „vytrvalostí se zachráníme“. Chce to prostě se nebát a modlit se každý den znova, chodit do kostela znova a znova, pozdravit druhé, učit se, ovládat se a poručit si znova a znova. Není to vůbec zbytečné. A když to chceme vzdát nebo jsme zklamaní a naštvaní, že se nedaří, tak máme přijít ke svátosti smíření. Pán Ježíš nám v ní znova a znova odpustí a znova a znova se nám pak dá ve svatém přijímání, protože je prostě trpělivý a věří nám. Začíná nový rok, tak to s ním zase znova zkusme!

„Jak se ti daří? No, jednou dobře, jindy zase hůř, ale snažím se.“
To známe: začínat znova a znova. Koho to má bavit? Když se ale něco učíme, je jasné, že to nejde hned. Musíme si pořád dokola opakovat slovíčka do angliny, malou násobilku, básničku do čejáku. Nedaří se pořád překonat první (druhý, třetí, čtvrtý) level? Musíme se o to snažit znova a znova.

Učíme se hrát na kytaru? Na flétnu? Na klavír? Musíme každý den cvičit, pořád znova a znova, i když se nám zdá, že to je zbytečné. Ve skutečnosti se každým novým pokusem dostáváme pořád dál.

Jednou jsem četl, že přišel jeden bohoslovec (abyste věděli: to je kluk, který se rozhodl po maturitě připravovat na kněze)

va, pozdravit druhé, učit se, ovládat se a poručit si znova a znova. Není to vůbec zbytečné. A když to chceme vzdát nebo jsme zklamaní a naštvaní, že se nedaří, tak máme přijít ke svátosti smíření. Pán Ježíš nám v ní znova a znova odpustí a znova a znova se nám pak dá ve svatém přijímání, protože je prostě trpělivý a věří nám. Začíná nový rok, tak to s ním zase znova zkusme!

Setkání s Radostí

BAVILI JSME SE S KAMARÁDY NA MINISTRANTSKÉ SCHŮZCE, K ČEMU JE VLASTNĚ ZPOVĚĎ, KDYŽ BŮH NÁM PŘECE MŮŽE ODPUSTIT KDYKOLIV A KDEKOLIV.
Martin, 16 let

Milý Martine, děkuji mnohokrát za tvoji otázku. Pán Ježíš řekl apoštolům: „Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20, 23)

Církev na základě tohoto slova učí, že řádnou cestou, kterou katolík může přijmout odpuštění, je svátost smíření. Pán Ježíš mi dovede odpustit všechny hříchy i bez kněze, ale rozhodl se používat kněze jako prostředníky svého odpuštění. Pokud chci mít jistotu o tom, že mi bylo odpuštěno, jdu ke svátosti smíření. Jistě jsou hraniční situace, kdy člověk díky vnějším důvodům nemůže jít ke zpovědi: je například v nebezpečí života nebo je v izolaci kvůli nemoci a tak podobně. V takových případech Církev učí, že Bůh dává své odpuštění i bez služby kněze tomu, kdo dovede vzbudit dokonalou lítost nad svými hříchy. Pokud ale stav nezbytí pomine, měl by se člověk jít z téhož vyzpovídat i knězi. Dokonalá lítost je totiž dost náročný úkon – znamená litovat svých hříchů a chtít se polepšit nejen kvůli

tomu, že se cítím zahanbeně, ale hlavně proto, že vnímám bolest, kterou mé hříchy způsobily ukřižovanému Kristu. Vedle těchto důvodů je svátost smíření nutná také kvůli usmíření s Církví. Každý můj hřích se o totiž obrací nejen proti Bohu, lidem nebo mně samému, ale také proti Církví. A proto je tu kněz, který mi jako její viditelný zástupce na zemi může udělit odpuštění.

Sv. Jan Pavel II. mluvil o postupném vývoji našeho jednání. Říkal, že všechna přikázání platí pro každého z nás úplně stejně. Ale Bůh není despota, který by čekal, že od začátku našeho duchovního života každé přikázání splníme na 100%. On ví velmi dobře, že u některých přikázání jsme v přítomném okamžiku schopni dosáhnout jen na velmi nízká procenta jejich splnění. Zároveň ví, že v budoucnu můžeme s jeho pomocí dosáhnout daleko výš. A tak je jako laskavý trenér, který nás trpělivě vede krůček po krůčku k růstu. Když má s námi trpělivost Bůh, i my bychom se jí měli učit. U zpovědi pak o svých hříších nemlčím, ale svěřuji je s nadějí, že je mohu jednou, možná za mnoho let, s Boží pomocí překročit. A mimo to – současné morální neúspěchy ve mně mohou prohlubovat pokoru, což není vůbec na škodu.

O. FILIP DUŠEK, kaplan ve farnosti Nové Město n. M.

